

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	4 Korona
Fél évre	2 Korona
Negyed évre	1 Korona

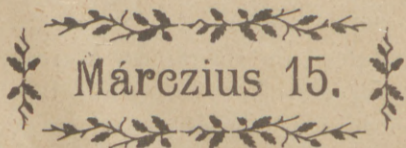
VEGYES TARTALMU HETILAP MEGJELEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSEG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyilt-é ri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közöl

Márczius 15.

Rövid pár nappal ezelőtt mult 53 esztendeje annak, hogy a budapesti magyar nemzeti színház világot jelentő deszkáiról egy végnélkül lelkesülni tudó közönség előtt fölhangzott a „Talpra magyar” gyújtó szava; s a kik a világhírű költemény magasztos eszméit az ujjongó, tomboló tömegnek fülébe menydörögték, Magyarország akkori reménysége, a magyar hazának színe-virága: a magyar ifjuság voltak.

Soba szavalat, soba költemény még akkora batást el nem ért.

A közönség, mint megannyi édes testvér ölekezett; az arcok kipirultak; kigyult a szemek tüze; s a hol az ajk néma maradt is, a szívek lelkesülése dobogta: Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!

Olyan volt ez a három szó, olyan szent és imádott, akár a kereszténység vértanuinak a három-egy istenség!

Ugy ejtette ki minden ajk, mint egy buzgó fohászt, s úgy fogadta mindenki, mint a Megváltó eljövételét.

És valóban az volt e három szó: „megváltó a szolgaságtól”.

Varázsos erején megtört a korlát, mely eladdig ember és ember közt áthághatatlanul emelkedett. A kiváltságok elenyésztek; a jobbágy felszabadult, szabad lett a sajtó, szabad a gondolatvivő szó; s az ország népe, mely addig annyi ellentétes elemre bomlott, — egy végnélküli testvéri öleléssel olvadt egybe a jelszó tisztító tüzeiben.

Aztán ez az egygyé vált óriási test fölemelte hatalmas karját, hogy oltárára helyezze a maga félisteneit: a szó és tett kimagasló bajnokait, kik részére azt a jelszót kiküzdötték — és lesujtsa mind, kik vakmerőn ellene támadtak.

Pedig sokan voltak, kik ellene támadtak; s bár sokan voltak, ézniök kellett az új életre ébredt nem-

zet hatalmát, erejét, mely az egységben gyökerezett.

Az a kor, az az 53 év előtti időszak, ma már a történelemé.

E nagy idők nagy alakjai — alig egy-kettő kivételével — már rég pihenni tértek az édes anyaföldre, melynek szabadságáért vérüket ontották s legjobb erejüket áldozták föl. Am az eszme, a melyért küzdöttek, a szabadság, melyet nemzetüknek kivívtak, él és élni fog örökké!

És él, és megújul a nemzetben emléke ama dicső napnak, a szabadság-hirdetés nagy napjának, minden esztendőben.

A hogy az első tavaszi napsugár kicsalja a föld alól az első zsenge fűszálat; a hogy meleg esőjé kipattantja az első rügyet, s a zöldbe borult föld pompás, bársonyos virága hirdeti a természet újra ébredését: megdobban a magyar nemzettest szíve is az emlékezés varázsa alatt, s mint 53 év előtt tette, megünnepli minden esztendőben a szabadság magasztos ünnepét: Márczius 15-ét!

Mert, sokat jelent ez a nap a magyarnak!

Jelenti a népszabadság megszületését, a mi után sok századokon át hiába sovárgott a nemzet, míg végre 53 év előtt e napon megérni adta Istenünk.

Jelenti a rendi előjogok megdőlését; eltörlését a rabszolgaságnak; közteher viselést, jogegyenlőséget, lelkiismereti, vallás, szólás, gondolat és annak közvetítési szabadságát, a szabad sajtót, ezt a nagy hatalmat, mely utat tör a nép minden rétegeibe és a nép minden osztályába behatol, hogy felvilágosodást és igazságot terjessen mindenüvé.

Jelenti a magyar nemzetnek halottaiból való föltámadását; színváltozását a hűbériségnek a demokracziába; a szabadosságnak a szabadságba; az emberi jog átültetését a nemesből a parasztba; rend- és rangkülönbség megszűnését; egyenlőséget Isten és emberek előtt; szabadságát és testvériségét mindazoknak, kik Arpád alatt foglal-

ták el ezt a földet, melynek mindenpora szent mi nekünk, a kik tudjuk szeretni, imádni szülőföldünket, a drága hazát, melyen kívül nincsen számunkra hely . . .

A szabadság és függetlenség eszméje örök, szent, élő igazság. Idő meg nem emészti, ember el nem nyomhatja ezt. Mint a harapódzó tűzláng terjed tova és lobogóbb időről-időre.

És a szabadság-szeretet minden emberrel vele születik. Mindenkinek jussa van hozzá. Sokaknak egész élete abban telik el, hogy e velünk született szent jognak érvényt szerezzenek.

Nemzetek törekvése az, hogy fejlődésüknek szabadsága legyen. Nagy népek lerombolják a szabadság korlátait, hogy önmagukért s önmaguknak élhessenek.

És csak is annak a népnek van joga a társadalomban, jövője az előre rohanó időben, a mely nép szereti, becsüli a szabadságát; mely vért, vagyont, életet kész áldozni függetlenségeért; a mely önczelunak tekinti és tekinteti magát, mint a kis óvájcz vagy a nagy Amerika.

S itt e földön, hová minket bú és öröm kötöz; ebben a levegőben, a hol mi élünk és vagyunk: innen is fölsapott 53 év előtt a szabadság-szeretnek egy olyan lángja, mely befénylette a magyar hazát s világgá vitte el jó hírünk-nevünket, a magyar nép ősi vitézségét.

Sokat, mindent jelent ez a nap a magyarnak.

Nem csoda hát, ha a hazaszereget ragyogó napsugára, mely e nap emlékéit tündöklő glóriával vonja be, Kárpátoktól büszke Adriáig milliók lelkében gyújt őszinte lelkesedést márczius Idusának méltó megünneplésére.

Es ha ünnep e nap minden magyar ember előtt, ezerszeresen megszentelt ünnepe kell hogy legyen e földnek, itt, az ország szívében, melynek fiai általa váltak a szó igaz, nemes értelmében emberekké.

Egybegyültünk mi is márczius

15-én, hogy felujtsuk emlékét ama nagy eseményeknek, mik 53 év előtt egyszerre, alig néhány óra alatt, oly óriási átalakulásokat eredményeztek. Ama eseményeknek, melyek magukban lehetnek alárendeltebb jelentőségűek, következményeikben és kihatásukban elvitázhatatlanul a honfoglalással egyenlő fontosságúak!

Kétségtelen, hogy az új Magyarország 1848. márczius 15-étől számítjuk, mert hazánk, mint modern állam e nap óta illeszkedett be az európai művelt nemzetek keretébe, s vette át a hivatást, melynek betöltésére rendelkezve volt.

1848. márczius 15-ike előtt hazánkban igazi élet nem volt. Pár száz ezer nemes ember bírta a kiváltságokat, s a népek milliói nem ismerték, nem érezték az önállóság és önrendelkezés fölemelő tudatát. A nép és nemesség között áthidalhatatlan volt az út. Csak amaz adózott pénzben és vérben az államnak és birtokosnak egyaránt; míg emez, bár kezében volt az erkölcsi és anyagi erő, annyira eltespedt, hogy nem volt képes megfelelő ellenállást kifejteni azon bécsi kormányokkal szemben, melyeknek politikai törekvése Magyarország beolvasztása volt.

A francia forradalom hatása alatt, a közélet kiemelkedő lelkes ifjainak kezdeményezésére, márczius

15-én fölébredt a nemzet és követelte jogait, a miket meg is nyert.

De bár forradalmi szellő idézte elő e hatást, Magyarországon márczius 15-ike a legtávolabbról sem jelent — forradalmat.

Nagyon tévednek azok, kik mint ilyet ünneplik e napot, s bünt követnek el, midőn oly irányzatokkal hozzák azt kapcsolatba, melyek attól távol állanak.

Márczius 15-ike nem volt forradalom, mert senki sem törekedett felforgatásra: sőt hogy a zavarban önczélokat vadászó elemek fölül ne kerelkedhessenek, a polgárság maga kardot fogott, hogy a rend föntartassék, s meg ne hamisittassanak azok a vívmányok, miket e naptól számítunk.

Kétségkívül legfontosabbika e vívmányoknak a teljes jogegyenlőség kivívása, sőt hozzátehetjük, hogy mind azt, a mi a márczius 15-iki eredményekben becses, ennek az egynek révén lehetett csupán megszerezni. Hogy ne legyen különbség ember és ember között, kivéve azt a különbséget, mit szellem, szorgalom, tehetség és ügyesség által a nemes versenyben maga az élet támaszt.

Hogy egynek az legyen szabad, a mi a másnak, de mindenkinek legyen kötelessége hazafinak és magyaroknak lenni, a kit Pannoniának szentelt földje hordoz.

Hogy mindenkinek joga legyen törekvései nemessége, tisztasága által elérni azt a polcot, a mi legmagasabb a polgári életben, — de ezért cserébe mindenki köteles legyen a haza javáért latba vetni és érvényesíteni legjobb erejét.

Nemes, magasztos eszme, mely nem is téveszté el hatását.

Mig 1848 előtt, úgy a hogy, megmivelték a földet, s a kedvetlen népnek nem volt magasabb törekvése, mint a napról-napra való megélhetés: azóta, hogy a márcziusi vívmányok a gyakorlati életben érvényesülnek, soha nem sejtett lendületet vesz ipar, kereskedelem és torgalom. Városok, melyek 50 év előtt nagyobb falu jellegével bírtak csupán, ma nagyobbak, népesebbek, gazdagabbak, mint akkor maga a főváros volt, és a székesfőváros több mint félmilliónyi lakosával, nyüzsgő életével, magas fejlettségű iparával ötödik helyre jutott Európa fővárosai között.

Megváltoztak a szellemi szükségletek viszonyai. Mig azelőtt a tudatlanság homálya borongott fölöttünk, ma szomjuhozza mindenki az ismereteket, mert tudjuk, érezzük mindannyian, hogy ma már csak az érvényesülhet, a kinek kellő tudása van, a ki minél jobban megközelíti a műveltség fogalmát; s mert érezzük, hogy csak a tudással lehet érvénye-

TÁRCZA.

A zöld függöny.

Lőrincz ur már kissé koros. Sőt már koros volt akkor is, mikor ezelőtt körülbelül három évvel, rettentően megunva sívár özvegyi otthonát másodszer is megházasodott, elvevén a hajdani iskolatársának legfiatalabb leányát, a ki tizenkilencz évet számlált ez időben s viruló, kicsattanóan piros orcák s pajkos fényben csillogó fekete szemek felett rendelkezett.

Lőrincz ur valamennyire érezte bünyös voltát, mikor ezt a vakmerő és az ötvenhét évéhez sehogysem illő lépést megcselekedte.

Hancem mivel az emberek mindennemű körülményei között az életnek találják a maguk lelkére nézve mentséget; Lőrincz ur lelkiismeret furdalásai sem tartottak sokáig, csakhamar megvigasztalódtak.

Lőrincz ur nevének tehát alig lehet olyan kívánsága, mit a férjürem ne teljesíthetne.

Lőrincz ur szilárdan fel is tette magában, hogy nevének minden kívánságát teljesíteni fogja és pedig készséggel és örömmel. Így aztán a mit a fiatal asszony elvert a réven, megnyeri a vámon.

Szóval nyugodt, boldog és kedves lesz az ő családi életük a körtük tátony kerkülönbség szédületes mélysége daczára is.

Az asszonykának nem volt kívánsá-

ga, a mit Lőrincz ur megtagadott volna. Pedig e kívánságok között voltak tul szeszélyesek is, Lőrincz ur azonban ezeken is csak mosolygott s szó nélkül teljesítette őket.

Egy napon, éppen az ebédttől keltek fel, midőn az asszonyka így szólt:

— Lőrincz!

Lőrincz ur édeskés mosolylyal fordult feléje:

— Parancsolsz valamit kedvesem?

Az asszonyka kedvtelenül vont vállat:

— Oh, nem! . . . Nem parancsolok, de kérem akarlak valamire.

— Nos?

— A nappali szobám ablak-függönyei kissé kopottak, nem vetted még észre?

— De igen . . . Ujakat vegyünk?

— Igen. De tudod minőket? Zöld függönyöket szeretnék. Tenger zöld színűeket.

— Tehát zöld függönyöket fogunk venni! hagyta helyben Lőrincz ur rendíthetlen flegmával.

— Oh, de nem közönséges zöld színűeket. Egészen különös zöld színű az a mit én szeretnék. Magam is kerestem már boltokban, — de nem találtam.

Hol is? Valóban nem emlékszem már rá. Valami ismerősüknél.

— Hm! De kinél?

— Nem tudom. Igazán nem tudom. De te majd kifürkészed azt kedvesem. Fölkeresed összes ismerőseinket. Valahol majd csak meglátod ezeket a függönyöket s

azután ilyenekkel lepsz meg. Ugy-e kedves Lőrinczem megteszed? A kedvedért. Igaz, hogy szeszélyes egy kissé ezen kívánság, de lásd nem tehetek róla. És te olyan jó vagy, Oh, bizonyos vagyok benne, hogy nem tagadod meg kérésemet!

Lőrincz ur még az nap nyakába vette a várost.

Felkereste barátait, a felesége barátait, meglátogatta mindazon ismerőseit, a kinél valaha is voltak, de mind hasztalan! A zöld függönyöknek sehol semmi nyoma.

Ekkor rávetette magát az üzletekre. Minden délben egész nyaláb zöld posztódarabot vitt haza, mind különböző színűeket.

Es az asszonyka mindegyikre csak azt mondta:

— Nem, nem! Ez sem, ez sem, ez sem . . .

Es örökké csak, ez sem.

Lőrincz ur már-már kétségbeesett.

Vajjon hol láthatta a felesége azokat a függönyöket?

Egy napon, mikor már csaknem minden reményről letelt, buskomoran sétált fel s alá az utcákon. Eközben egy imifiszei miniszteri segédfogalmazócskával hozta össze a véletlen, a kit jól ismert, s a ki több ízben volt is nála ebéden. A fogalmazócska vig fia volt, bajuszkáját hetykén kipödörve hordta s örökösen mosolygott, a melyért Lőrincz ur úgy emlékezett, a felesége kiválóan kedvelte ezt az embert.

Örömmel üdvözölték egymást s azu-

sülni, siet tanulni mindaz, a ki elbukni nem akar, és nem szégyell tanulni későbbi korában sem, a kinek előbb nem jutott arra módja és alkalmá.

Ime, néhány vonásban az, a mi e lapnak olvasóit márczius 15-ike kihatásaiban legközelebből és legközvetlenebbül érinti Mert azt, a mit magasabb politikai szempontokból e napon kinyert a nemzet, fontosnak, óriási sikernek kell bár tartanunk, de egymagában nem tekinthetjük annak egyedüli rugójául, a mit márczius 15-ike eredményezett.

A szabadságot kinyerni, megszerezni sokkal könnyebb, mint megtartani. Hogy megtarthassuk, éretteknek kell lennünk arra, föl kell fogni tudnunk a szabadság értékét, s akként élnünk vele, hogy el ne vesszithessük.

Mert a szabadság szántóföld, mely szakértelmes szorgalom és becsületes igyekvés révén arany kalászkokat terem, de ha okszerűen művelni nem tudjuk, buza helyett burját és bözöt termel az értelmetlen tulajdonosnak.

A szabadságot elvehetik tőlünk erőszakkal; de ha érettek vagyunk arra, s áldásait már becsülni tanultuk, visszaszerezhetjük fegyver és erőszak nélkül is. Ellenben ha nincs is fenyegető adáz ellenségünk, értéktelen holmivá lesz ez a drága kincs, ha nem tud-

tán természetesen következtek a sablon kérdések:

— Honnan jön, hova megy?

Lőrincz ur bevalotta, hogy ő bizony cél nélkül kóborol.

A fogalmazócska erre vigan kiáltott föl:

— Oh hisz ez pompás! Így meglátogat legalább engem. Itt lakom éppen a közelben. Alig néhány lépés az egész. Tegnap konyakom érkezett. Egy barátom küldte Páriéből. Megkóstoljuk legalább együtt. Gyomorerősítőnek pompás lesz!

Es Lőrincz ur ráállt. Együtt léptek be a fogalmazócska garcon lakásába.

Itt azonban nagy meglepetés érte Lőrincz urat. A mint ugyanis a szobába lépett, az ablakokat eltakaró sajátságos zöld színű függönyre esett a tekintete. Nyugtalanokodni kezdett, folyton fészkelődött.

Valami gyanu érelődött meg benne. S hogy ennek az alaposságáról vagy alaptalanságáról meggyőződjék, nem társított addig, míg abból a zöld függönyből titokban le nem metszett egy darabkát.

Aztán elbucszott és rohant haza.

Diadallal mutatta fel a zöld függöny darabot:

— Ez az?

Az asszonyka tapsolni kezdett;

— Ez, ez! Ezt láttam. Igen, igen.

Ez kell nekem.

Es a szórakozott kis asszonyka még máig sem tudja, hogy Lőrincz ur miképen fedezte fel szarvait s mi indította őt arra, hogy válópört kezdjen.

jük, vagy nem akarjuk azt a kős és minden egyes polgár javára felhasználni; ha magunkat föléje helyeztük osztályérdekeinkkel a nemzet, az állam, a haza nagy, közös, szent érdekeinek.

Mert ma már azok az idők következtek el, mikor nem a csatamezőkön dől el sorsa a nemzeteknek. 31 év előtt porba tiporták Franciaországot, öt milliárdnyi sarcot vetett ki rája a győztes ellenfél, és mégis Franciaország ma nagyobb, erősebb és szabababb, mint valaha volt.

Mert a francia nemzet meg tudta különböztetni a szabadságot — a szabadságtól, a összetartott, egyetértett abban, hogy a munka és a szorgalom segélyével tegye nagygyá hazáját.

Ezt kell tennünk nekünk is!

Hogy ezt az örökséget átvehessük, hogy az azzal járó nagy és szent kötelességet betölthessük, pillanatra se szabad lankadni nemes buzgalmunknak. Elődeink is még csak a jövőnek dolgoztak; nekünk adatott megérni, hogy ez a jövő jelenné legyen, ha hiszen ápoljuk keblünkben a hazafiság isteni szikráját.

Lobogjon hát lángoló, izzó, lelkesedés sziveinkben; de fontolgasson hidegen, józanul az agy a főben és ne szünjék meg munkálkodni a kéz, mely minden egyes kalapáccsütéssel egy-egy követ ékel be a szabad, független Magyarország örök időkre szánt hatalmas épületébe.

Ne vesszen ki lelkünkben a multak dicső és gyászos emlékei iránti kegyelet, az alkotmány és mások jogai iránt való öntudatos tisztelet. Legyünk fogékonyak a jó példák iránt: engedékenyek a tapasztalással szemben; ragaszkodjunk jogainkhoz, de ne azon az áron, hogy másokat kisebbsítünk jogaikban. Jogok és kötelességek kölcsönössége egyenlítsék ki egymást lelkeinkben összhangzatosan s akkor eljutunk az ígéret földjére, a mely felé elődeink csak epedve néztek.

Márczius 15-ének szent emlékezete ihlessen meg sziveinket, s minden jóra, nemesre, tegyen bennünket fogékonyakká!

Lantos.

A mi ünnepünk.

Mindszent községnek olyan lélekemelő, magasztosan szép ünnepe talán soha nem volt még, mint a hogyan ez évben megünnepeltük egyetértésben, testvéri szeretetben márczius 15-ét.

Hála és elismerés T a r y István főszolgabírónak, a ki megteremtője volt a község ezen ünnepének az által, hogy mint

a „Polgári Kör“ választmányi elnöke, ezen társas kör nevében indítványba hozta a község képviselő-testületénél, hogy e napot ne úgy, mint eddig, az egyes körök útján, hanem maga a község közönsége, pártpolitikai tekintetektől függetlenül ünnepelje meg minden időkben.

A képviselőtestület nagy lelkesedéssel tette magáévá az indítványt, s a rendező-bizottság oly ügyesen végezte szerepét, hogy intézkedéseiről csak a legnagyobb dicsőrérettel szólhatunk.

Az ünnepélynek gyönyörű időjárás is kedvezett.

Már reggel 8 órakor kezdődött az egyes körök felvonulása a község házához, hol fél 9 órakor Tóth Mihály bíró megnyitotta a disz-közgyűlést.

Az itt elhangzott beszédek után megindult az impozáns menet a róm. kath. templomban tartandó isteni tiszteletre.

A menetet a községi bíró és jegyző vezetése alatt a képviselőtestület nyitotta meg; utána következtek a 48-as honvédek, a 48-as kör, az „Iparosok és Kereskedők Köre“, a függetlenségi kör, földmivelő kör és a „Polgári Kör“ tagjai testületileg zászlók alatt.

Az isteni tiszteletet főtiszt. Keller Lajos plebános ur celebrálta, s mise közben Almásy László kántor ur gyönyörű, hazafias éneke bővölte el a hallgatóságot.

Innen az izraelita templomba vonult a menet, hol főtiszt. Büchler Gyula lelkész ur tartott gyújtó, hazafias beszédet.

Fél 11 óra körül indult meg a sokaság az „Ujvilág“ felé, hol a sajátképpen való ünnepély vette kezdetét.

Szives örömmel jegyezzük föl, hogy a „Polgári Kör“ kezdeményezése folytán megalakult dalárda Vitos János tanító ur szorgalmát és ügyességét a legnagyobb dicsőretre méltó, precíz és kellemes énekkel jutalmazta, s a közönség tapsaiból a dalárda is megnyerte fáradságainak elismerését.

Az ünnepi szónok T a r y István főszolgabíró ur volt, a ki remekül kidolgozott, hatalmas, szép beszédben méltatta a nap jelentőségét, a nagy közönségnek osztatlan figyelme és lelkesedése mellett, míg Humay Nándor állami iskolai tanító ur köztetszésre szavaltta el Szabolcska Mihály-nak gyönyörű alkalmi költeményét.

Az ünnepélyt Tóth Mihály bíró köszönő szavai zárták be.

Altalános a meggyőződés, hogy ily sikerült, kedves ünnepe Mindszent községnek még nem volt soha.

Vegye ki az elismerésből mindenki méltó osztályrészét. Legyen ez a fényes ünnepnap tanúsága annak, hogy békés egyetértéssel milyen sok szépet jót és hasznosat tudunk mi alkotni. Legyen okulás arra, hogy az egyenetlenség, az okatlan pártoskodás, milyen nagy károkat okoznak községünk közönségének.

VEGYESEK.

Köszönet-nyilvánítás.

Mindazon igen tisztelt szereplők, a kik márczius 15-ének községi ünneppé lett felavatása alkalmával közreműködtek, valamint a község lelkes közönsége, mely a dicső ünnepély fényét óriási tömegben való megjelenésével emelni szives volt, ez uton fogadják Mindszent község képviselő-testületének őszinte szívből jövő hálás köszönetét.

Eljen Mindszent község közönsége!
Eljen a haza!

Mindszent, 1901. márczius 15.

Koncz Lajos,
jegyző.

Tóth Mihály,
bíró.

— Választások előtt. Annak hírére, hogy az országgyűlési képviselők választása talán még ez év június havában is megeshetik, megindult a mozgalom a szegvári kerületben a legteljesebb mértékben. A mindszenti választók egyrésze Vázsonyi Vilmos dr. fővárosi kiváló hírlapíró, a demokrata párt vezérét kívánja jelölni, s Vázsonyi a mai napon meg is tartja nálunk program-beszédét. A kerület 48-as polgárai ugyancsak ma délben tartják jelölő értekezletüket, mint hírlík Lipkay Kálmán szegedi ügyvédet óhajtják képviselőnek. A mindszenti „Földmívelők Köré”-nek Barta (Schweighoffer) Ferencz dr. fővárosi ügyvéd a jelöltje, a kit a Kossuth-párt országos központja is támogatna, jóllehet ott Haviár Dániel volt képviselő a jelölt annak daczára, hogy Múlek Lajost ez ideig sem a választók, sem a központ nem ejtették el. Szegváron külömben mozgolódnak a szocialisták is, bir szerint kiáltják jelöltnek Mezőfi Vilmost. A szabadelvű párt részéről ma még semmi jel nem mutat mozgolódásra, de hát van már így is elég jelöltünk. Jól is van ez így. Egy kis vérfrissítés, egy kis egészséges invázió nem árt soha, főként ha az kapcsolatos az ipar és kereskedelem föllendülésével is. Mert hát nagy nálunk a szegénység. Nagy. Igen nagy.

— Személyi hírek. Darányi földművelésügyi miniszter köszönetét és elismerését nyilvánította Mauthner Ödön cs. és kir. udvari magkereskedőnek azon hazafias tevékenységéért és közreműködéséért, melyet a párisi nemzetközi kiállítás magyar osztályának sikerének biztosítása érdekében kifejtett. Fiát, Mauthner Alfrédet pedig O Felsőge ugyancsak a párisi kiállítás magyar osztályán kifejtett ügybuzgó tevékenységéért az arany érdemkeresztel tüntette ki. A fiatal, alig 23 éves képzett és törekvő kereskedő valóban rászolgált a kitüntetésre, mert a kertészeti kiállítás rendezésében, ami oly fényesen sikerült — nagy része volt. Szívből gratulálunk az apának a fiához; mert a kitüntetés fényessége reasurgárik az apára is, ki mindkét fiát úgy nevelte, hogy ők díszére fognak válni a hazai kereskedelemnek.

— A piacztér áthelyezése. Községi előljáráóságunknak egy igen helyes és ör-

vendetes intézkedését tapasztaltuk már a tegnapi napon. Ugyanis elrendelte, hogy a jövőben a heti piacok a piacztér magasabb és legalkalmasabb részén tartassanak. A piacra járó közönség e rendelkezést őszinte örömmel fogadja, a mennyiben a jövőben meg lesz mentve a térdig érő sár lubiczkolásától.

— Eljegyzés. Rummer Dezső szegedi vasuti hivatalnok eljegyezte özv. Wimmer Jánosné urnő kedves leányát Gizellát. Szerencsét a jegyeseknek!

— Uj kör. Említettük már lapunkban, hogy községünkben egy kath. kör alapítása czéloztatik. Alakuló gyűlését e kör ma tartja d. e. 11 órakor, mire az érdeklődők figyelme felhivatik.

— Felolvasás. Lovass Jenő áll. elemi

iskolai tanító ur az ápoldai leány-iskola II. osztályu tantermében ma délután 3 órakor a szőlőink felújításáról felolvasást tart, melyre az ez iránt érdeklődő közönség szivesen láttatik.

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos.
Weisz Ignác.

Egy

fiú

a helybeli könyvnyomdában
tanoncznak felvétetik

A b a d i e

szivarka-hüvely egy doboz 20 kr.

Képes levelező-lapok szebbel-szebb kivitelűek, óriási választékban W e i s z I. könyvkereskedésében kaphatók.

Hirdetések

jutányos áron vétetnek fel
lapunk kiadóhivatalában.

Jobb és megbízhatóbb
gazdasági- és kerti-magvak
nem léteznek, mint aminőket
27 év óta szállit

Mauthner Ödön

cs. és kir. udvari szállító magkereskedése
BUDAPESTEN 4-10

Irodák és (VII. Rottenbiller-utca 33.
raktárak (közuti villamos megállóhelye.)

Elárusító (VI. Andrassy-ut 23.
helyiségek (A m. kir. operával szemben)

226 oldalra terjedő képes árjegyzékét kívánatra ingyen és bérmentve küldi.